

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ВОЯК УПА – ЛАУРЕАТ ЛІТЕРАТУРНОЇ ПРЕМІЇ ІМ. ЮРІЯ ГОРЛІСА-ГОРСЬКОГО

Лауреатом Літературної премії ім. Юрія Горліса-Горського за 2016 р. став член ОУН з 1943 р., дев'яностолітній Володимир Караташ за книжку споминів “На барикадах Кенгіра”. Рішення про це на з'їзді ВО “Свобода” оголосили Олег Тягнибок і Роман Коваль.

Довідка на лауреата: член Організації українських націоналістів з 1943 року (став членом ОУН у 17 літ), вояк УПА, стрілець у сотні “Сталевого”, діяв на території сучасних Вінницької, Черкаської і Кіровоградської областей.

За діву любов до України засуджений до 8 років позбавлення волі. 11 місяців перебував у Горьківській тюрмі № 1. А в 1949-му його перевезли до Воркути – в табір суворого режиму “Речлаг”. Працював на шахті № 7. Створив підпільну групу, яка підготувала майже 500 саморобних гранат великої розривної сили. Мета: повстання, ліквідація катів і спроба втечі. Судив Володимира Караташа військово-вій трибунал Білгородського військового округу. За “організацію і керівництво антирадянською групою українських націоналістів”, яка готувала повстання в таборі, засуджений до розстрілу. Закованого перевезли до Вологди, де провів 5 місяців в одиночній камері смертників. Щоб підтримати свій дух, ходив по камері й декламував вірші Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки.

Російські кати 8 разів імітували розстріл. І щоразу, коли за ним приходили до камери, він гордо піднімав голову і казав: “Я готовий”.

Після смерті Сталіна розстрільний вирок замінили на 25 років тюрми і концтаборів. Етапований із Вологди до Казахстану в табір суворого режиму “Степлаг” селища Кенгір (Джезказган). Там у травні – червні 1954 р. взяв активну участь у Кенгірському повстанні, про яке залишив спогади “На барикадах Кенгіра”.

Із дружиною – Ганною Лук'яніною (в дівоцтві Людкевич) познайомилися в Кенгірі, під час повстання, коли об'єдналися жіночий і чоловічий табори. В останню мить витягнув її із під гусениць танку. На волі народили сина Михайла і дочку Оксану.

Володимир Караташ – автор трьох книжок споминів: “Прометей Заполяр'я”, “Обережно: гранати”, “На барикадах Кенгіра”. У роки незалежності він – член Всеукраїнського політичного об'єднання “Державна самостійність України”, Історичного клубу “Холодний Яр”. 20 серпня 2007 р. нагороджений орденом “За мужність” III ступеня. Лауреат Літературної премії ім. Євгена Маланюка за видання “На барикадах Кенгіра” (2008). І ось тепер – нова нагорода. У дипломі №5 Лауреата Літературної премії ім. Юрія Горліса-Горського Історичного клубу “Холодний Яр” зазначено:

“Присуджено Володимирі Михайловичу Караташу за участь у

Визвольній боротьбі та висвітлення її у своїх творах і виступах, за популяризацію Визвольної ідеї, написання спогадів “На барикадах Кенгіра” та за вагомий особистий внесок у відродження історичної пам'яті й духовності українського народу, утвердження національних цінностей у житті українського народу.

Роман Коваль, президент Історичного клубу “Холодний Яр”, редактор газети “Незборима нація”, член Національної спілки письменників України, академік Академії наук вищої освіти України.

Київ, Міжнародний центр культури і мистецтв. 30 вересня 2016 р.” Нагадаємо, що Євген Маланюк і Юрій Горліс-Горський – не тільки геніальні письменники, а й учасники Визвольної боротьби, старшини Армії УНР. Літературний талант і вояцьку звитягу поєднав у собі й Володимир Караташ.

Слава вірним синам України!

Щиро вітаємо нашого дорогого батька отамана Володимира Караташа з високою відзнакою!

Предовгих літ у Самостійній Україні!

Прес-служба Історичного клубу “Холодний Яр”

На світліні

Роман Коваль представляє Володимира Караташа, лауреата Літературної премії ім. Юрія Горліса-Горського за 2016 р.

ОТАМАНІВ ХОЛОДНОГО ЯРУ РЕАБІЛІТОВАНО

Колегія суддів палати з розгляду кримінальних справ Апеляційного суду Київської області у складі головуючого – судді Миколи Авраменка, суддів – Р. Гайдай, О. Свінціцької з участю прокурора С. Нечепоренка 18 жовтня 2016 р. встановила, що холодноярські отамани Ларіон Загородній, Мефодій Голик-Залізник, Денис Гупало, Юрій Дроботківський, козаки Олексій Добровольський, Тиміш Компанієць, Іван Ляшенко, Василь Ткаченко, член Холодноярського повстанського комітету Григорій Яковенко з Чернігівщини і полковник Костянтин Здобудь-Воля (Блоха) з Кубані були необґрунтовано засуджені – “з політичних мотивів”.

Спираючись на ст. 2 Закону України “Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки”, яка визнає [комуно-російський] тоталітарний режим 1917 – 1991 років в Україні злочинним, таким, що “здійснював політику державного терору”, колегія суддів визнала, що засуджені отамани й козаки “чинили супротив цьому режимові, в тому числі й шляхом збройного протистояння”.

Колегія суддів визнала, що “зазначені особи були фактично засуджені за боротьбу за незалежність України, яка проявилась в участі й керівництві озброєними загонами УНР”. Через це колегія суддів ухвалила рішення про “необхідність

визнання необґрунтованості їх засудження із подальшою їх реабілітацією”.

Ухвала оскарженню не підлягає. Щира подяка прокурорам Д. Чібісовій і С. Нечепоренку, суддям Миколі Авраменку, Р. Гайдаю, О. Свінціцькій, які діяли як одна праведна команда, Олександрові Северину, який зробив подання в суд.

Вітаю нащадків борців за волю України з цим рішенням! Жаль, що не всі вони дожили до дня цього історичного дня.

Сподіваюся, що це рішення стане прецедентом, а обґрунтування рішення ляже в основу перегляду й інших рішень про засудження отаманів і козаків, які загинули 9 лютого 1923 р. під час повстання в Лук'янівській в'язниці, зокрема отамана Гайового (Івана Грисюка) та його найвірнішого козака Григорія Олійника із с. Княжичів, тепер Києво-Святошинського району, а також січових стрільців Миколи Опоки і Михайла Турка.

Сподіваюся, що рішення колегії суддів палати з розгляду кримінальних справ Апеляційного суду Київської області від 18 жовтня 2016 р. стане прикладом і для інших вершителей правосуддя й на решті всі борці за волю України, які загинули в тюрмах тоталітарного російсько-комуністичного режиму, будуть реабілітовані. Вічна слава борцям за волю України!

Роман КОВАЛЬ, президент Історичного клубу “Холодний Яр”

ПРЕМ'ЄРА ПІСНІ

12 жовтня 2016 р. у м. Борисполі, що на Київщині, з нагоди Дня захисника Вітчизни відбувся концерт Черкаського народного хору, під час якого відбулася прем'єра пісні Валерія Мартишка “Заплітала в косу червоне і чорне”.

Виконання було чудове!

Вітаю Черкаський народний хор з поповненням репертуару ще однією перлиною, а свого товариша Валерія, поета, волонтера 72-ї

бригади, а відтак творця українського війська, зі святом Покрови, яка у віках допомагала нам відстояти свою Батьківщину.

Пісню виконали заслужена артистка України Людмила Йосипова і співачка Ольга Богдан.

Нехай твориться і далі на славу української культури!

Роман КОВАЛЬ
Київ – Бориспіль

СВЯТО ПИСЕМНОСТІ І МАРШ ПРОТЕСТУ

Київ, 9 листопада 2016 р., 13.00, пам'ятник Тарасові Шевченку. Віче, концерт, хода протесту проти русифікації. Наші гасла: “Русифікатори – це сепаратисти! Геть русифікаторів-сепаратистів! Ні русифікації!”

Прийди до пам'ятника Кобзареві з друзями і рідними!

НІ МОВНОМУ ЗАКОНУ
КОЛЕСНІЧЕНКА-КІВАЛОВА!

РУХ ЗАХИСТУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Презентація книжки Р. Ковалю “Історія Холодноярської організації” відбулася 22 жовтня 2016 р. в Києві в гастрономічно-мистецькому просторі “Остання барикада”.

Відкрив вечір пісню про чорноліського отамана Пилипа Хмару кобзар Тарас Силенко. Роман Коваль у вступному слові сказав: “На мою думку, витоки Холодноярської організації слід шукати

1870-х рр., “Чигиринських аграрних волнень” 1905-го, Українській народній обороні в добу Першої російської революції та у Вільному козацтві, відродженому одразу після Лютневої революції 1917 року, а продовження холодноярської організації – в козацько-селянських повстаннях 1918 – 1930-х рр. проти московської комуні та її політики пограбування України, за

щонайменше в XI ст. у дружині смілянського воєводи Мирослава, в добі Богдана Хмельницького, гайдамацьких рухах XVIII – XIX століть, “Київській козащині” середини 1850-х рр., “Чигиринській змові” й “Таємній дружині”

права жити самостійним життям на рідній землі. Київський генерал-губернатор Ларіон Васильчиков у 1855-му, роздумуючи над причинами повстань у Чигиринському повіті, прийшов до висновку, що “в селянстві [Чигиринщини] більше, ніж в інших місцях, збереглася пам'ять про козацтво”.

Іншими словами, якщо ми збережемо пам'ять про козацтво, то й наше покоління не миритиметься з поневоленням. Саме на це і спрямована праця Історичного клубу “Холодний Яр”, який невдовзі святкуватиме 20 років від початку своєї діяльності.

Я написав багато досліджень про Холодний Яр, але лише тепер, готуючи цю книжку, чітко зрозумів, що події 1917 – 1920-х рр. в Холодному Яру є логічним продовженням праці дідів, прадідів і прапрадідів. У Холодному Яру боротьба за незалежність тривала століттями. Тобто події 1917 – 1920-х рр. – це не випад-

ковість. Тут по-іншому не могло бути. Холодний Яр – це справді символ неперервності Визвольної боротьби, це символ нескореної України.

Мене дуже радує, що подвиг холодноярців не забуто, що лицарі нинішньої війни з москалями беруть собі за псевда імена отаманів Чучупаки, Чорноти, Лютого та інших героїв Великої вітчизняної війни українського народу проти російських окупантів у 1917 – 1920-х роках”.

Під час презентації Василь Ковтун прочитав вірш про Холодний Яр. Відбулася прем'єра пісні Валерія Мартишка “Заплітала в косу червоне і чорне” (запис Черкаського народного хору). Тарас Силенко проспівав пісні про отамана Івана Савченка-“Нагірного” та “Любо, братці, люблю”. Промовляли також захисник Донецького аеропорту Микола Тихонов, княжичка козачка Людмила Гребенюк і Тетяна Коцубняк, голова Всеукраїнського руху захисту української мови.

Були на презентації і вояки, серед них і тяжко поранений Мар'ян “Марик”.

Спасибі, хлопці, за Ваш подвиг в ім'я нашої Батьківщини!

А після презентації господарі закладу запросили учасників презентації до іншої зали, де о 20.00 почав виступ колектив “Київ-оркестр-тріо”, який співав українські пісні 1920 – 1930-х рр., зокрема Богдана Веселовського. В цей вечір ми не почули жодного російського слова – ні від відвідувачів, ні від персоналу, ні від музик! А ще ресторани “Остання барикада” готує страви винятково з українських продуктів. Те саме стосується і спиртного. Це ж і є виконання гасла ОУН: “Свій до свого по своє”.

Олександр ЛИТВИН
На світліні

Євген Городничук, вояк “Айдару” і член Історичного клубу “Холодний Яр”, на реабілітації в Литві. Жовтень 2016 р.

СТЕЖКАМИ ОТАМАНА ЗЕЛЕНОГО

Разом з Валерієм Гладунцем, Мирославою Вертюк та за підтримки сільради Хотова 10 жовтня 2016 р. Історичний клуб “Холодний Яр” провів для старшокласників Хотівської школи екскурсію стежками отамана Зеленого.

13 жовтня – день загибелі отамана Зеленого, тож саме його ми й згадували “незлим тихим словом”.

Не забули пом’янути й голову Хотівського повстанського комітету Петра Троценка. Ось невеличкий уривок з розповіді про нього: “Петра Троценка чекісти арештували 15 жовтня 1923 року. Засудили його на 5 років позбавлення волі із суворою ізоляцією. Майно конфіскували. Після вбивств українців конфіскація майна була найприємнішою процедурою.

Жити коштом українців – заповітна мрія московської комуні... На захист Петра Троценка виступили односельці.

31 січня 1923 року вони відправили в ГПУ листа: “Ми, що підписалися нижче, громадяни с. Хотів (...) ручаємося за громадянина Петра Павловича Троценка, що знаходиться зараз під арештом при Госполітуправлінні...” Далі – дві сторінки підписів, печатка та підписи голови й секретаря сільської ради. От вам і “моя хата скраю”! Бачимо, що не так було в Хотові. Люди, які поставили підписи на захист, не могли не знати, що ризикують, звертаючись до ГПУ з проханням звільнити земляка, який боровся проти російських окупантів...”

Детальніше про Хотівський повстанком можна прочитати в нашій із Владиславом Карпенком статті в газеті “Незборима нація” під назвою “Тоді слава про мене гриміла” (Незборима нація. – 2013. – Ч. 10).

“Ми не повинні забувати про трагедію наших рідних. І ніколи не повинні пробачати росіянам знущання над нашим краєм”, – так завершив я розповідь про голову Хотівського повстанкому.

У селі Щербанівці, батьківщині видатного українського письменника Григорія Косинки, ми поклали великий букет осінніх квітів до меморіального знаку козакам і старшинам Щербанівської сотні, котрий 17 серпня 2014 р. поставив Михайло Горловий. На старому щербанівському кладовищі вшанували могили повстанця Панаса Пустового, який загинув за Україну 1919 року. Меморіальну таблицю на могилі поставив Історичний клуб “Холодний Яр” разом з Михайлом Горловим, автором погрудь ота-

мана Зеленого, Михайла Гаврилка, Петра Болбочана та інших діячів Визвольного руху.

Потім школярі вперше у своєму житті відвідали Дівич-гору у Трипільлі. Оскільки на Дівич-горі чоловікам колись було заборонено бувати, то хлопці мусили в дівчат просити дозволу... Ті нарешті дозволили.

Я зачитав уривок із книжки Валерія Войтовича “Українська міфологія”: “Дівич-гора – стародавнє святилище біля Трипілья на Київщині, присвячене богині Діванні. Жінки молилися, щоб Велика Богиня благословила свою доню та її дитя... Свято Діванни відбувалося в ніч на 9 вересня. У центрі Дівич-гори археологами знайдено жертвник-піч із дев’ятьма секціями”.

У Трипільлі ми поклали великий букет до пам’ятника отаманові Зеленому та вшанували його хвилюючим мовчанням. Я розповів школярами про т. зв. трипільську трагедію, насправді трипільську розплату. “...І тоді отаман Зелений сказав:

– Ну, так-от: ведіть їх, хлопці, до кручі, і з кручі нехай стрибають у Дніпро. Попереджаю: будемо, як тільки стрибнете, і на льоту, і в Дніпрі стріляти по вас. Але Господь Бог знає, хто підпалював хати, а хто ні. І того, хто не підпалював, Господь винесе на лівий берег Дніпра. Там уже ми вас переслідувати не будемо”.

Недаремно в ті часи співали:

Ой гуркнуло у Трипільлі, гей, в Каневі лунає;
Отаману Зеленому Дніпро помагає.
Ой рятусь, вижитася, гей, вижица Вкраїну.
Його слава, поки віку, не вмере, не загине.

У виступі я звернув увагу й на те, що керівництво Обухівського району не виконало Указу Президента України про декомунізацію і не демонтувало пам’ятник паліям-комсомольцям біля обласного археологічного музею.

У Трипільлі наші квіти лягли до пам’ятника археологу Вікентію Хвойці (автор Михайло Горловий). Вікентій Хвойка, який відкрив трипільську культуру, вважав її автохтонною, тобто він дослідив пракоріння нашого народу, принаймні до IV – III тисячоліття до нашої ери...

У с. Халеп’ї я розповів про знищення московського десанту. “28 червня 1919 р., надвечір, у Халеп’ї з пароплава “Гоголь” висадилося чотири сотні спраглих крові московських головорізів. Та за ними вже пильно стежили козацькі очі. Пропустивши бандітів у село, халепці підкралися

до корабля і несподівано захопили його. Залога й незчулася, як потрапила в полон. А в селі карателів зненацька атакував відділ Степана Тукаленка. Покинувши вбитих, москальня кинулася рятуватися до корабля. Підпустивши червоних, халепці почали жнива. Косили переважно з кулеметів, але й рушниць допомагали. Тих, хто рвонув назад, вибили кулемети, встановлені на халеп’янських кручах. Близько двох сотень кацапчуків підняли руки в надії зберегти життя, але того дня в полон не брали. Вибити й тих, кого захопили на кораблі. Недаремно у звіті штабу Дніпровської флотилії від 29 червня 1919 р. зазначалося, що “судьба десанта невідома”.

Ось ми вже в с. Витачеві, заснованому в IV ст. н. е. У 1919-му село дало козацьку сотню для отамана Зеленого. Тут народився самобутній філософ Петро Нещерет, голова Витачівської “Просвіти”. 10 грудня 1937 р. росіяни засудили його на 10 р. виправних таборів. У Лук’янівській в’язниці під час т. зв. слідства він сказав прямо: “Україна зараз перебуває під владою Москви, кацапів, які обдирають український народ, але прийде час, що вона буде самостійною державою”. Після цієї сміливої заяви кати засудили філософа до розстрілу. І того ж дня виконали вирок.

Звичайно ж, наші квіти лягли і до меморіального знаку на пам’ять про витачівців, які загинули за Україну.

Усіх надихнула прогулянка красивими околицями Витачева з неймовірним видом на Дніпро-Славу.

На завершення ми відвідали Обухівський краєзнавчий музей із широкою і змістовною експозицією про отамана Зеленого та його козацтво, створеною дбайливими руками прекрасного художника і краєзнавця Юрія Домотенка, автора книжок про кожне село Обухівського району.

В Обухові наші квіти лягли до пам’ятника Андрієві Малишку, брат якого козакував в отамана Зеленого, та меморіальної дошки Григорієві Косинці – писареві отамана Зеленого. Москалі розстріляли письменника 15 грудня 1934 року.

Вічна пам’ять борцям за волю України!

Щира подяка всім, хто організував цю мандрівку напередодні козацького свята Покрови.

Слава Україні! Козакам слава!

Роман КОВАЛЬ

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ СВІТЛИНИ “БАБА ГАЛЯ ЗАБОРОНИЛА ВСІМ ГОВОРИТИ, ЩО ЦЕ ПИЛИП. ГОВОРИЛИ, ЩО ХЛОПЧИК НА ФОТО – ТИМОФІЙ”

Із Владиславом Карпенком уже не перший рік досліджуємо кримінальні справи на отаманів Гайового (Івана Грисюка із с. Дорогинки Фастівського району) і Косаря (Пилипа Драника із с. Княжичі Києво-Святошинського району). На жаль, фото отаманів у їхніх справах (разом 19 томів) не було.

Світлину Гайового я ще років 15 тому розшукав у його рідному селі Дорогинці на Фастівщині, а ось зображення отамана Київщини Косаря ми досі не мали. Точніше мали, але не знали про це.

Світлину зберегли нащадки старшої сестри Пилипа – Галини Василівни Німченко. Лідія Василівна Гома, двоюрідна онука отамана, 1928 р. нар., ще навесні передала її односельчанці Людмилі

Софія Андріївна ствердила, що це справді Пилип. “Ті баба Галя (на фото зліва) заборонила всім говорити, що це Пилип. Говорили, що хлопчик на фото – Тимофій”, – написала нам Людмила Гребенюк.

Баба Галя заборонила згадувати Пилипа, бо в часи радянської влади це було небезпечно. Фотографії борців за волю їхні рідні ховали або знищували, а тут – “перейменували” Пилипа на Тимофія. І світлина дійшла до наших днів!

Ми з режисером Олександром Домбровським запланували створити телефільм про отамана Косаря. 2 листопада – перший знімальний день – проведемо у Княжичах.

Звертаюсь до художників. Чи можна з дитячої світлини створити художній образ отамана? У

Гребенюк, учасниці вшанування у Київському міському будинку вчителя. Тоді Історичний клуб “Холодний Яр” разом з ВО “Свобода” пом’янули “незлим тихим словом” отаманів і козаків, які загинули під час повстання в Лук’янівській в’язниці 9 лютого 1923 року. Серед загиблих був і земляк п. Людмили – Григорій Олійник із с. Княжичі, “найвідданіший козак” отамана Гайового. Відтоді козачки Княжичів і Жорнівки, що входить у Княжичську сільраду, зважали відновлювати справедливість до своїх славетних земляків. Тепер у селі є вулиця отамана Косаря, почеплено гарні таблиці з новою назвою, а 17 вересня 2016 р. у Княжичській сільській раді відбулося урочисте вшанування отамана Косаря та його козаків.

Вечір пам’яті ініціювали Людмила Гребенюк, Олена Гришутіна і Юлія Палій. Виступали на вечорі й ми з Владиславом Карпенком. А головне, що ми почули 88-літню Лідію Гому, онуку Ликерії – найстаршої сестри Пилипа Драника.

І ось 24 вересня нащадки отамана зустрілися в родинному колі. Розглядали старі фотографії своїх рідних. І дійшли висновку, що на одній із них – малий Пилип. Після тієї зустрічі, вже надвечір, Лідія Василівна прийшла до Людмили Гребенюк і з порога радісно повідомила, що на фото, яке вона дала їй навесні, між двома дівчатами сидить Пилип. Лідія Василівна й раніше це відчувала серцем, але інші родичі казали, що то Тимофій. І от у суботу на родинній нараді внучата племінниця отамана

насе й опис як він виглядав у 1920-ті. Ось свідчення сексотів, які підготував Владислав Карпенко: “Звуть його Пилип. Прикмети такі: років 30, високого зросту, дебелий, темний шатен, на лівій руці два пальці (мізинець і безіменний) не діють через поранення... Одягнений у шинель, нібито англійського сукна, в сірій папасі, в чоботах. Озброєний карабіном, два патронташа через плече й один патронташ на поясі, з двома бомбами, одним револьвером у кобурі і двома револьверами за поясом”. Ось так: карабін, дві бомби, три револьвери! “Прошу, товарищи, підходьте!”

У свідченнях чекістів є розбіжності: “Блондин... великі руді вуса... русувий... темний шатен... виголив англійські вуса... чорне волосся... носить малу гостру борідку”. Видно, отаман Косар, як підпільник, не раз міняв зовнішність, дезорієнтуючи ворога.

10 років чекісти не могли розкрити його організацію!

Пилип Драник планував на весну 1930-го повстання проти “московсько-жидівської комуні”. Мав намір визволити Київ. Але через “довгий язик” дочки Якимаша Башенка із с. Музичів, а тоді й зраду, отамана арештували – 26 грудня 1929 р. в хаті Башенків. Під час арешту він учинив збройний опір, а під час посадки у потяг на ст. Боярка спробував утекти. Тобто боровся до кінця. Таких засуджують до розстрілу. Це рішення й постановила судовий трійка при колегії ГПУ УССР від 25 березня 1930 року.

Розстріляли отамана 7 квітня 1930 р. разом з найближчими побратимами в час, коли по всій Україні вибухнули повстання проти російської окупаційної влади.

Друзі, шукайте свідчення боротьби наших пращів, бо з кожним роком відходять їхні нащадки... Мусимо задокументувати подвиг покоління доби Національної революції 1917 – 1920-х років.

Роман КОВАЛЬ

На світліні, орієнтовно, 1905 р., сидить Пилип Драник (у майбутньому отаман Косар), ліворуч – його старша сестра Галина, яка заборонила казати, що на фото Пилип.

УСТАНОВЧИЙ З’ЇЗД ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ “ЛЕГІОН СВОБОДИ”

На Покрову 2016 року в Києві в Будинку кінематографістів відбувся Установчий з’їзд “Легіону Свободи”. На ньому виступили сотенний УПА Мирослав Симчич (відеозвернення), вояк УПА Теодор Дячун, голова ВО “Свобода” Олег Ягничок, командир “Карпатської Січі” Олег Кудин, вояк АТО Руслан Кошулинський, начальник штабу ДУК “Правий сектор” друг “Хорват”, заступник команди-

ра батальйону ОУН друг “Сивий”, друг “Шило” (“Дніпро”-1) і редактор газети “Шлях перемоги” Віктор Рог.

Виступив на з’їзді і я. Ось тези мого виступу: “Шановні козаки, дорогі козачки! З Покровою будьте здорові! Щиро вітаю з цим стародавнім козацьким святом і бажаю переможно завершити незакінчену справу наших пращів, які хотіли бути вільними людьми у вільній країні.

Від імені Історичного клубу “Холодний Яр” вітаю вас із важливим кроком до юридичного оформлення вашого братства. Вважаю, що саме Ви є спадкоємцями традицій українських січових стільців, Галицької армії, Вільного козацтва, Армії УНР, Організації українських націоналістів, УПА, сподіваюсь, і дивізії “Галичина”.

Покоління, яке я представляю, а також попереднє, маю на увазі

насамперед дисидентів, звели боротьбу за Україну до слова. Ви ж доказали, що лише “през шаблю” здобудемо право бути вільними людьми у вільній країні. Ви – золото нашої нації, яка неминуче знову піде в бій, і не тільки проти ворога зовнішнього. Подільський отаман Яків Орел-Гальчевський вважав боротьбу на фронті внутрішньому не менше важливою, тому й починав з

ліквідації сексотів і зрадників. І тоді його загін міг вільно, навіть удень, пересуватися, знаючи, що вже ніхто не повідомить про це ворога.

Друзі, перед вами великі завдання. Сподіваюсь, що ніхто не зможе зупинити “Легіон Свободи”. Слава вільним людям! Слава Україні!”

Роман КОВАЛЬ
Київ

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ
Передплатний індекс 33545
Виходить раз на місяць. 33545

Щиро дякуємо за пожертви на “Незбориму націю” та діяльність Історичного клубу “Холодний Яр” Благодійному фонду “Волинь-Україна”, Ігореві СМЕТАНСЬКОМУ (100 грн.), Світлані МИРОНЧАК (50 грн.)

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

"ЙОМУ ЗАВЖДИ БУВ ПОТРІБЕН БІЙ"

Є різні вояки: хтось шукає на війні ворога, хтось слави чи заробітку, хтось утікає від світу, хтось ховається, хтось рветься у бій, а для когось це просто робота...
Для Мирослава Мисли-“Мисливця” було головне – знайти ворога і знищити його. Тому він і мандрував із “Січі” в “Карпатську Січ”, із “Карпатської Січі” в штурмову роту ЗСУ, а звідти планував піти в ССО (сили спеціальних операцій), бо йому завжди був потрібен бій.
Він завжди прагнув підіймати планку, кожен день чомусь навчався, самоудосконалювався.
Цікавим є спогад британського інструктора, який певний час навчав вояків “Карпатської Січі”. Він

уже встиг попрацювати в “Правому секторі”, в “Азові”, в різних батальйонах ЗСУ... Британця прикріпили до зведеного підрозділу під командуванням Мирослава Мисли. “Такої динаміки, як у цієї команди і в цього командира я не бачив ніде на цій війні... За короткий період навчань (близько 10 днів) ці хлопці давали результат, який не давали місяці роботи в тих же ж ЗСУ чи будь де”. Основним чинником, на думку інструктора, була надзвичайно висока мотивація бійців під керівництвом Мирослава.
Згадую, як перед виходом з Водяного Мирослав ініціював напад на ворожий опорний пункт під Донецьким аеропортом. В його очах

я бачив: якщо забороню, він піде сам. І тільки під моім тиском і аргументацією про необхідність ретельніше спланувати вихід, забезпечити прикриття, транспорт для вивезення поранених, злагодження з іншими підрозділами він згодився ретельніше все спланувати.
Завжди охайний, підтягнутий, поголений, в ідеально підігнаній амуніції, постійно готовий до бою. Щоденно працював зі своїми підлеглими.
Пригадую нашу останню зустріч у Кримському, на старшинській нараді. Я тоді трохи нагримав на нього (як доволі часто бувало), але за якісь півгодини ми вже щось планували, дискутували, обговорювали, ніби нічого не сталося.
На нього неможливо було злитися. На ту нараду до нас випадково зайшов якийсь старший офіцер (не з наших), привітався за руку з усіма, а Мисла йому руки не подав: “Я вас не поважаю, ви непорядна людина”. Усім нам було незручно, але не йому.
Мирослав завжди і на все мав свою думку, обстоював її до кінця, але сприймав аргументи іншого, звівся з думкою того, хто був для нього авторитетним, а не “начальником”. Його дружбу і повагу потрібно було заслужити.
Мисла на війні й справді був мисливцем: він завжди полював на ворога.
Вічна слава!
Олег КУЦИН, командир ОДЧ “Карпатська Січ”

"ПОЛТАВЕЦЬ" ВОЮВАВ У БАТАЛЬЙОНІ "ДОНБАС"

20 – 21 квітня 2013 р. на Чигиринщині відбулися вшанування борців за волю України. Приїхали вклонитися козакам Холодного Яру й полтавці. Понад 200 юнаків і дівчат привіз автобусами з Полтави народний депутат України Юрій Бублик. “Щоб молоді українці на прикладі героїв-холодноряців вчили бути справжніми патріотами й захисниками України”, – так він.
Так і сталося. Багато хто з учасників вшанування в Холодному Яру вже наступного року взяв участь у війні з Росією.
Серед полтавців був і Антон Цедік. У Мельниках він підійшов до мене підписати книжку. Я одразу відреагував:
– Цедик – та це ж повстанське прізвище! У Трипіллі всі Цедики були в отамана Зеленого.
Антон це дуже зацікавило. Я пообіцяв йому дати телефон Славка Цедика, онука повстанця із Трипілля Івана Цедика, зятя отамана Зеленого. Хто знає, а може, вони рідня!
Це була єдина наша зустріч...
29 серпня 2014 р. Антон Цедік загинув під час виходу з Ловайського казана.
Було йому 27 років.
За своєю коротке життя Антон здобув дві вищі освіти – гуманітарну і фінансову (закінчив Київський

національний університет ім. Тараса Шевченка та Київський національний економічний університет ім. Вадима Гетьмана). Працював екскурсоводом у парку “Київська Русь” під Києвом.
Коли почався Майдан, взяв на роботу безстрокову відпустку і поринув у боротьбу за волю України. На Майдані повстанець Цедік був у найнебезпечніших місцях.
18 лютого всю ніч із товаришами відбивав атаки внутрішніх військ і спецназу. Хлопцям дісталася найважча ділянка оборони – під стелою Незалежності. Згори беркутівці жбурляли гранати і пляшки із запалювальною сумішшю. Антон намагався захиститися червоним лицарським щитом. Горіли намети й барикади, але Антон із хлопцями не відступили. Його сотня запекло боронилася й 19 лютого, разом з іншими йшла в атаку печального ранку 20 лютого.
У Київграді Антон ще місяць був командантом одного з пов'язів. Як почалася війна на Донбасі, вирішив іти у добровольчий батальйон. Із батальйоном “Донбас” узяв участь у боях за Артемівськ (тепер Бахмут), Лисичанськ, Попасну...
20 серпня Антон мав йти у відпустку. Вже й документи оформив, здав зброю. У цей час частина його батальйону потрапила в оточення під Ловайськом.
– Хто хоче, може допомогти своїм побратимам...
Почувши таке, Антон вирішив відкласти відпустку.
Обов'язок перед товаришами кликав його у смертельну дорогу...
Із мамою Антон востаннє розмовляв за день до смерті.
– З часу Майдану я бачила його лише двічі... – розповіла Ольга Цедік в інтерв'ю Тамілі Михеєвій. – Я просила, щоб він хоча б 23 серпня приїхав – на день народження батька. Антон сказав: не могу, треба виручати хлопців.
– Коли дзвонив до нього, було чути, як стріляють, – долучився до розмови батько. – Хлопці не хотіли виходити з Ловайська. Антон говорив, що вони добре укріпилися,

зброї вистачає. Могли й далі тримати оборону. Але ім наказали... З оточення їх вивозили на відкритому КраЗі. Коли бойовики зробили коридор, ні командира взводу, ні командира роти вже не було. Хлопців кинули... На опізнання сина їздив у Дніпропетровськ 6 вересня. Ходив сам, жінку не пустив. Картина була жахлива – всі обгорілі, понівечені. Тільки чотири тіла цілих, серед них і Антонове. Решта 90 – частинами. Коли їх везли з Донецька в Дніпропетровськ, із машини випадали шматки тіл... Антона опізнали за зліпком зубів – незадовго до війни він робив капу для захисту зубів.
Загинув Антон у т. зв. коридорі безпеки між селами Многопілля та Червоносільське. Цієї ж миті з ним відлетіли й душі друзів. Звали їх “Браво” і “Броня”.
Поховали повстанця на Алеї Слави Боженківського кладовища Полтави 8 вересня, а вже 27 листопада Президент України посмертно нагородив його орденом “За мужність” III ст. На честь Антона і Святослава Горбенка, який поліг 3 жовтня 2014 року, захищаючи Донецький аеропорт, у Національному університеті імені Тараса Шевченка назвали аудиторії.
“Воля або смерть!” – такі рядки викарбовано на меморіальній дошці Антонові Цедіку-“Полтавцю” і Святославу Горбенку-“Скельду”, встановлений на будівлі Полтавського міського багатoproфільного ліцею ім. Івана Котляревського, де вони навчалися. “У обох хлопців було загострене відчуття несправедливості”. Так сказали їхні вчителі.
“Воля України або смерть!” – вишили мельничанські козачки на прапорі полку гайдамаків Холодного Яру. Цю ідею сповідували й козаки отамана Зеленого, в тому числі й Дмитро та Іван Цедики із Трипілля. Холодноряській ідеї залишився вірним і Антон Цедік-“Полтавець” та його побратими, які продовжили традиції жертвового служіння Батьківщині.
Вічна слава борцям за волю України!

Роман КОВАЛЬ

АНДРІЙ ЛЕПЕХІН-“ПАСТИР”

29 серпня 2016 р. зупинилося серце вояка 2-ї роти 5-го батальйону Добровольчого українського корпусу Андрія Олексійовича Лепехіна – друга “Пастира”.
Зі своєю ротою він пройшов найзапекліші бої, а 18 січня 2015 року в с. Пісках дістав важке поранення.
Про “Пастора” я чула давно і тільки хороші слова. Говорили про нього як про справжнього побратима і класного вояку.
28 серпня нарешті познайомилася. Добрий, щирий і з почуттям гумору. Він шукав роботу в Києві, збирав документи для оформлення

статусу інваліда війни. Я написала йому від руки інструкцію. Домовилися, що піде в лікарню на обстеження.
А сьогодні зранку зателефонував “Аякс” і сказав, що вже нічого не потрібно, бо “Пастир” ввечері помер.
Спочивай з миром, друже, хай тобі там буде добре і легко!
Поховали козака в Кривому Розі 1 вересня.
Було йому 51.
Вічна слава!
Анастасія РИМАР м. Кривий Ріг

"ГЕРОЇ – ПОРУЧ З НАМИ"

Олександр Селюков – учасник Євромайдану, активіст Лозівської самооборони.
Коли засмерділо “руской весной” і його рідне місто опинилося під загрозою окупації, він пішов добровольцем до 24-го батальйону територіальної оборони Луганської області. Його бійці – відчайдушні, сміливі й успішні у боях, спричинили переформування підрозділу в 24-й Окремий штурмовий батальйон “Айдар”. Одним із тих, хто здобував славу “Айдару”, був Олександр Селюков.
У другій половині липня 2014 р. “Айдар” брав участь у деблокуванні оточеного Луганського аеропорту. Наступного дня після пробиття дороги життя, в селищі Георгіївці відбувся важкий бій з переважаючими силами противника. Було підбито нашу техніку. Українські танки покинули поле бою. І все

ж вояки ротного “Айдару” Золи, десантники Борсуків і танк Копченого втримали позиції. Хлопці не залишили позицій навіть після наказу відступати. Одним із 38 бійців Золи, які не залишили позицій, був Сашко.
У бою за Вергунку я дістав поранення. Сашко надавав мені першу допомогу і брав участь в евакууванні з поля бою.
13 серпня 2014 р. “Айдар” з іншими частинами ЗСУ штурмував с. Хрящувате і таки перекрив останню трасу, якою москалі постачали зброю з Росії до Луганська.
Наші хлопці взяли Луганськ у кільце. Терористи почали відчайдушні атаки на Хрящувате і Новосвітлівку. Сашко потрапив під обстріл російського танка. Дістав численні осколкові поранення в ноги й обличчя.
Зараз у нього II група інвалідності. Але повний енергії, щоб змінити країну, за яку ризикував своїм життям. Він провадить активну діяльність у ветеранських організаціях. Пережити все це йому допомагає його героїчна дружина Ірина, яка поставила його на ноги. Син Олександра Сергій воював у складі батальйону “Донбас”. Також отримав важке поранення, теж має II групу інвалідності.
Під час лікування у Харківському шпиталі головнокомандувач ЗСУ особисто нагородив Олександра Селюкова медаллю “За військову службу”.
Селюкови живуть у Лозовій. Герої – поруч з нами.
Євген ГОРОДНИЧУК Харківщина

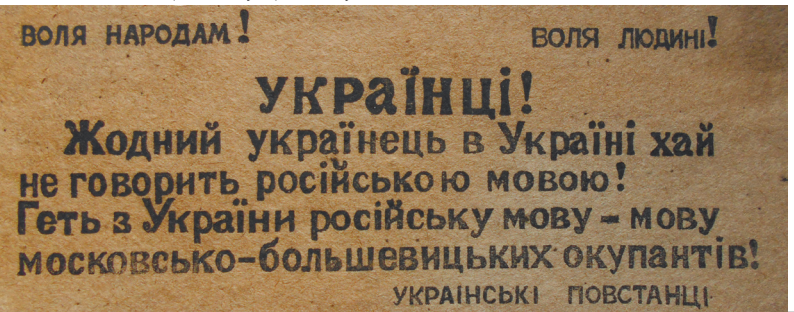
БУРБА

дійшовши місця, де лежав убитий хорунжий Бурба, мусів відступити”. Невдовзі полк на чолі з полковником Дяченком ще раз кинувся в атаку, “але тіла не вдалося взяти”.
Третю спробу полковник Дяченко здійснив уже лише з ординарцями, але біля самого тіла був поранений бунчужний Анатоль Бакало, який зіскочив із коня, щоб подати отаманові тіло Бурби. “Пораненого Бакала, перекинувши через сідло, вивіз я сам, – згадував командир чорношличників. – Там же була поранена у груди моя кобила Марусина. Шалені атаки скінчилися... Перший раз за все існування полку довелося кинути тіло свого товариша ворогам”.
І знову – слово Валентинові Сім'янціну: “У нас було, може, з десяток полонених большевицьких старшин і комісарів. Нарядили селянина з листом до Котовського, що за тіло сотника Бурби наші оддадуть ім усіх комісарів і старшин живих, а як ні, то розстріляють. Та мертвого сотника Бурбу вони не повернули. Бо, як оповідали селяни, вони його так пошматували, що не могли дати нам свідоцтва свого нелюдського вчинку з мертвим”.
Сотенного Бурбу досі не вшановано – в с. Довжку на Ямпільщині (так тепер називаються Кетроси) немає ні вулиці його імені, ні меморіального знаку.
Його духовний нащадок, а може й родич, Євген Володимирович Бурба народився 16 листопада 1975 р. у Німеччині. Потім жив у Житомирі та Києві, звідки його у травні 2015-го мобілізували. Служив у роті охорони польового штабу у Кримському, потім у Мар'їнці.
Ян Осока у замітці про його загибель писав: “Про Євгена Бурбу відгукується як про дуже гарну людину. Він завжди готовий був прийти на допомогу. І завжди, навіть у складних обставинах, випроминав позитивний настрій. “Якщо треба, я зроблю, без питань”, – таким був принцип його життя”.
Євген Бурба-“Скорпіон” загинув о 9.40 під час розширення взводного опорного пункту, підірвавшись на осколковій загороджувальній міні. У смутку залишив матір і сестру. Слава героям України!

Роман КОВАЛЬ

9 вересня 2016 р. у м. Мар'їнці Донецької області загинув Євген Бурба, вояк 46-го Окремого батальйону спеціального призначення “Донбас-Україна”. І згадав я Гриця Бурбу, командира 4-ї сотні полку Чорних запорожців Армії УНР, який, за свідченням чорношличника Валентина Сім'янціна, водив свою сотню в атаку “легко, гарно, як на параді, бравурно”.
18 травня 1920 р. під час розвідки на околиці с. Кетроси Гриць Бурба потрапив під кулеметний обстріл. “Сипали-кропили густенько... – згадував Сім'янців. – Сотник Бурба теж повернув коня і попрямував до містка... Коли я вже був зовсім близько від нього, він похилився в сідлі наперед, а потім став хилитися набік. Його кінш шарпнувся від мене, і сотник Бурба скотився на поле... Поле заливала кіннота ворога, наші стримували наступ кулеметами. І завернули ворога... Уже скочив з коня, нахилився над сотником Бурбою. З чола, із двох дірочок, текла кров. Куля пройшла череп наскрізь, на межі волосся і вище очей... Ворог заливав поле уже більшими силами. Ледь проскочив я ще до своїх...”
Чорні запорожці ніколи не залишали тіла своїх побратимів на полі бою. І на цей раз командир полку Чорних запорожців Петро Дяченко вирішив забрати тіло “старого болбочанівця” Бурби. “І тут розігралася сцена, достойна безсмертної “Іліади” Гомера”, – згадував сотник Борис Монкевич.
Петро Дяченко повів полк в атаку, “одначе ворожий вогонь був такий шалений і цільний, що полк, не

ЛИСТОПАДОВИЙ КАЛЕНДАР

ГНАТЮК Назар Васильович (12.11.1899, с. Шабельний Дашів, тепер с. Шабельня Іллінецького р-ну Вінницької обл. – після 1941). Педагог, урядовець УНР, просві-

тянин, вільний козак, журналіст, редактор, видавець, перекладач, повстанець; співзасновник таємної організації “Братство самостійників”, голова ради Липовецького полку Вільного козацтва, редактор щоденної газети “Липовецькі вісті”, перекладач Українського телеграфного агентства (1918), редактор газет “Вільне слово” і “Повстанець” (1919), ад’ютант отамана Ананія Волинця (1919), голова Львівського бюро біженців (1921), постійний кореспондент газети “Українська трибуна”, начальник відділу пропаганди Міністерства преси і пропаганди УНР (м. Тарнів, до 1.01.1922), львівський кореспондент берлінської газети “Українське слово”, член Товариства українських інженерів (1930-ті); звання – юнак Спільної юнацької школи (1920).

Співзасновник видавничого відділу “Вернигора” “Братства самостійників”. У Липовецькому повіті створив десятки осередків селянських спілок, “Просвіту” в містах Дашеві й Липовці, організував Липовецький полк Вільного козацтва. Тричі на тиждень видавав газету “Вільне слово”. З приходом більшовиків приєднався до повстанців. У Гайсині редагував перших три числа газети “Повстанець”. У складі Армії УНР брав участь у боях з денікінцями під Проскуровом, Богданівцями та

околицях. У 1920-х рр. допомагав фінансово поетові Олександрові Олесю. Записав спогади поетової дружини Віри про їхній нелегкий побут у селищі Деркачі (1893 – 1900). У статті “Герой з-під Крутів” писав про проблему проводу, який замість вести, “втікав”. Відтак “й найбільша посвята, найвищий патріотизм”, зокрема крутянців, були зведені нанівець.

БАЙЛЮК Ієронім (27.08.1897, місто Скала-над-Збручем, тепер смт Скала-Подільська Борщівського р-ну Тернопільської обл. – 15.11.1963, Прага, ЧСР). Військовий і громад-

ський діяч, інженер-економіст; секретар товариства “Рідна школа” (1920-ті); стрілець УСС (1916 – 1918), УГА (кін. 1918 – 1919) та Армії УНР (1920). Диплом інженера-економіста УГА в Подєбрадах здобув 11 червня 1932 року. Нагороджений Хрестом Симона Петлюри, Воєнним хрестом і Хрестом Відродження.

ДЯДЮША Борис (7.04.1898, містечко Зінків Полтавської губ., тепер Полтавської обл. – 17.11.1962, Лос-Анджелес, США). Військовий, громадський і релігійний діяч; канцелярист Спільної юнацької школи, член - фун-

датор управи Української православної парафії Св. Апостола Андрія Первозваного; звання – юнак Спільної юнацької школи Армії УНР.

Племінник генерала-поручника Армії УНР Сергія Дядюши. У США “швидко здобув собі повне признание як добре підготовлений і відповідальний працівник”. Жертовний член “Українського Культурного Осередку”. Похований на цвинтарі Форест-Лаун у Глендейлі (передмістя Лос-Анджелеса).

САМУТІН Петро Зотович (25.11.1896, с. Ташань, тепер Переяславського р-ну Київської обл. – 14.09.1982, м. Балтимор, штат Мериленд, США). Військовий і громадський діяч, історик; старшина полку Вільної України (14.05.1917), комендант штабу дивізії 6-ї Січової дивізії (1920); звання – сотник Армії УНР, контрактний майор польської армії (1928 – 1939), генерал-хорунжий Армії УНР (на еміграції).

Навчався в Петровсько-Розумовській с.-г. академії. Делегат 2 і 3-го всеукраїнських військових з’їздів. 28 лютого 1920 р. вступив до 6-ї Січової дивізії.

“17 серпня 1921 р. був командирований на Велику Україну для праці в заплілі ворога. 11 липня 1922 р. повернувся з командировки до дивізії”. Закінчив Вищу військову школу (Варшава, 1931 – 1933). На еміграції в США. Оpubлікував низку праць з історії Визвольних змагань.

Роман КОВАЛЬ, Віктор МОРЕНЕЦЬ

ВШАНОВАНО СЕРГІЯ КОСТАКОВА-“МАЕСТРО”

13 жовтня 2016 р., у Києві, в Дарниці, на фасаді ЗОШ №31 урочисто відкрито меморіальну дошку воюючої АТО, скрипалеві Сергієві Костаків-“Маєстро”. Участь в урочистостях узяли батьки Юрій і Ольга, брат Валерій, вдова Ірина, вояки АТО, школярі, вчителі, народні депутати України, представники влади, члени Історичного клубу “Холодний Яр”. Ініціатором виступив Олег Добко, вчитель героя.

Кожна культурна нація ставиться до своїх захисників як до святих.

Так повинні ставитися і ми. Кожна культурна нація творить культ захисників Вітчизни.

Так повинні робити і ми. У пам’яті кожного культурного народу назавжди закарбовані імена отих перших, хто кинувся у пекло війни за свою державу, за свій народ, хто допоміг вистояти у найтяжчі моменти. Сергій пішов на війну 2 квітня 2014 р. добровольцем. Тоді ще не існувало добровольчих батальйонів.

В УСС і Армії УНР служило багато митців – поетів, бандуристів, художників, музикантів, серед них і скрипаль Петро Ващенко, сотник Армії УНР. Скрипалем був і начальник штабу полку гайдамаків Холодного Яру Петро Чучупак. Це дивовижне поєднання характеру воїна і таланту музиканта. Це неймовірно люди! Таким і був Сергій Костаків-“Маєстро”. Це ніби проекція на наше покоління Мамая – музики і воїна.

Тепер на фасаді київської школи №31 висить табличка, яка нагадує учням, що ця школа виховала національного героя. Дітям тепер є з кого брати приклад.

15 жовтня відбувся спортивний турнір пам’яті Сергія Костаків-“Маєстро”, а 19 жовтня на його могилі в Києві на Берковецькому кладовищі поставлено пам’ятник.

Як добре, що почався процес ушанування Сергія Костаків-“Маєстро”!

Вічна слава борцям за волю України!

Роман КОВАЛЬ

ПОГАНІЙ ГІСТЬ

Президент Ізраїлю Реувен Рівлін приїхав до чужої країни і накинувся зі звинуваченням на її господарів. “Близько 1,5 мільйона євреїв були вбиті на території сучасної України під час Другої світової війни, – виголосив він у Верховній Раді України. – У Бабиному Яру, а також у багатьох інших місцях... Серед колаборанцістів багато було українців, серед них найбільше сумнівні члени ОУН, які проводили погроми і масові вбивства євреїв і в багатьох випадках передавали їх німцям”.

Чи були деякі українці причетні до розстрілів у Бабиному Яру? Очевидно. Як і деякі євреї. Багато євреїв були співучасниками злочинів нацистів. Євреї служили в якості лідерів гетто або капо, відправляючи своїх одноплемінників на загибель. Видатний єврейський історик голокосту Рауль Хільберг не раз писав на цю тему.

Не забуваймо, що у Бабиному Яру були розстріляні й члени ОУН. Рівлін уперто не визнає неєврейський аспект трагедії Бабиного Яру, хоча більшість розстріляних у Бабиному Яру – це українці, роми та люди інших національностей – близько 65 тисяч із 100 тисяч лік-

відованих були неєвреями. Та чи зворушує президента Ізраїля трагедія інших народів?.. Складається враження, що він її не визнає, фактично заперечує. Невже в історії страждав лише єврейський народ? Невже на співчуття заслуговує тільки він?

Україна давно визнала голокост як геноцид, а Ізраїль досі не визнав Голодомор в Україні. Може тому, що багато євреїв були не просто мовчазними посібниками...

Чи хтось відповів Рівліну на образ нашого національного честі? Спікер парламенту України зберігає мовчання.

Промовчав і Президент України. Промовчали і депутати Верховної Ради, які слухали промову Рівліна.

Я розчарований тим, що ніхто з офіційних представників України не заступився за свій народ.

А Рівлін заслуговує презирства і, можливо, визнання його “персоною нон грата” в Україні.

Українські жертви Бабиного Яру, зокрема члени ОУН, чекають на повагу.

Аскольд С. ЛОЗИНСЬКИЙ
США

ЦИТАТА ДНЯ

Неможливо здобути перемоги на фронті, не здобувши перемоги в тилу, неможливо перемогти в боротьбі, уникаючи боротьби, неможливо розраховувати на підтримку ззовні, не мобілізуючи сили внутрішні.

Віктор РОГ
ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Ця газета – про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, вояків АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”.

Передплатний індекс – 33545.

"МИ ТОЛЬКИ ВІДБЕРЕМО НАШЕ"

У с. Козацькому Звенигородському районі 13 жовтня 2016 р. урочисто відкрито пам’ятний знак козакам і старшинам Козацького куреня Вільного козацтва та їхньому легендарному отаманові Опанасу Шаповалу.

Це саме він у Києві під час Другого всеукраїнського з’їзду військових разом із Семеном Гризлом та іншими звенигородцями з’явився у старокозацьких строях: жупанах, шапках зі шликами, із шаблями, зрозуміло, з чубами. У виступі курінного Шаповала пролунали вікопомні слова про право сили і гаряче бажання творити власну державу, не озируючись на Москву. “Вільне козацтво, – говорив він, – не просило дозволу [у

Тимчасового уряду] організовуватися, він нам не потрібний... Ми тільки відберемо наше”.

Відкрили пам’ятний знак нащадки сотника козацького куреня Вільного козацтва Прокіпа Лисенка (про нього писала “Незборима нація” у вересні) – стрічкам Руслан та Вікторій Бухтияровій, батько яких нині в зоні АТО боронить Україну. Освячення пам’ятного знаку провели протоієрей о. Василь з Чигирина та протоієрей, настоятель храму Святої Варвари о. Володимир.

Участь у відкритті взяли учні та вчителі Козацької школи, вояки АТО, волонтери, козаки Історичного товариства “Чорні запорожці” на чолі із сотником Романом

Боровиком, козаки Зеленодубовської сотні на чолі з сотником Ігорем Щербаком, члени ЧГО “Вільне козацтво Холодного Яру”, письменник Василь Шкляр, бард Василь Лютий, депутати обласної і районної ради.

Ініціатор і організатор встановлення пам’ятника – козацький курінний Олег Голуб, передплатник і автор газети “Незборима нація”.

Він подякував краєзнавцям Вадимові Мицику та Романові Ковалю за консультації під час створення пам’ятного знаку, а також, усім, хто взяв участь у цій добрій справі. Слава Україні та її козацтву!

Петро ШКЛЯР

водночас в Ірпені з’явилися назви вулиць – авіаконструктора Антонова і ветеранів Афганістану. Тут чомусь вимога мінюста називати вулиці одним словом не подіяла.

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Книжки можна придбати через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 5168 7556 2267 7496. Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції.

Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36.

“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 25 грн.
“Філософія сили” Романа Ковалю – 30 грн.

“Прочитайте тую славу” Ольги Страшенко – 35 грн.

“Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю і Віктора Моренця – 90 грн.

“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 45 грн.

“Сто історій Визвольної війни” – 55 грн.

“Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 47 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 50 грн.

“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 50 грн.

“100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 50 грн.

“Солодко-гіркий романс”, аудіодиск Люцини Хворост, 50 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 60 грн.

“Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” – 45 грн.

“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 300 грн.
“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 125 грн.

HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 40 грн.

“Філософія сили” Романа Ковалю – 45 грн.

“Прочитайте тую славу” Ольги Страшенко – 50 грн.

“Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю і Віктора Моренця – 115 грн.

“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 70 грн.

“Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 80 грн.

“Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 69 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 68 грн.

“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 74 грн.

“100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 71 грн.

“Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” – 59 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 88 грн.

“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 325 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 150 грн.

Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Люцини Хворост – 70 грн.

Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім’я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України